

Minimalistična in zato zelo prepričljiva je poleg scene tudi likovna podoba lutk.
(Boštjan Lah)

Zlata ptica in zver

Nebojša Pop Tasić
po ljudskih motivih:
Zlata ptica. Režiser in
avtor likovne podobe:
Silvan Omerzu; avtorica
glasbe: Bojana Šaljić
Podešva; igralci:
Metka Jurc, Maksimiljan
Dajčman, Barbara Jamšek,
Elena Volpi, Anže Zevnik

BARBARA GAVEZ VOLČJAK

Najbrž je zgolj naključje, da so v LGM za konec sezone uprizorili dramatizirano pravljico Zlata ptica. Pripoved o bogastvu in pohlepu po še večjem bogastvu, o preziru bogatašev do revežev, o dveh slabih bratih in enem dobrem, ki pa se prav tako ne brani slabih del "za višje cilje". In v skladu z doktrino, da je treba otrokom predstaviti vse plati življenja in ničesar zamolčati, se lutke na odru tudi pretepajo, zmerjajo in koljejo. Le da imajo to pravljico možnost, da ponovno oživijo in na koncu zmaga dobro, zlo pa je kaznovano. To je tisto, kar loči pravljico od resničnosti.

Skladno z motivom se je uprizoritev v vseh elementih naslonila na tradicijo, tako da zaživi kot ubrana celota. Na povsem statični sceni s tremi okni zgoraj in enim oknom spodaj za različna prizorišča, zagrnjenimi z dvžnimi zastori, se odvisno od fokusa izmenično pojavljajo javajke in ročne lutke

(zgoraj) ter marionete (spodaj). Povezava teh dveh tehnologij sicer ni povsem tradicionalna, je pa prijetna popestritev sicer precej statične režijske forme v maniri *commedia dell'arte*, kjer lutke precej govorijo, delujejo pa bolj malo.

Zato sta besedilu posvečeni toliko večji skrb in pozornost. Prepletanje proznega in verznega teksta je mojstrsko, avtorju je tudi uspelo iz pravljice izluščiti bistvene prizore, a kljub temu se ni bilo mogoče izogniti tejhoskopiji, torej poročanju o dogodkih, ki jih ni mogoče prikazati. Nekoliko privzdignjen ton daje predstavi glasba, ki se še najbolj zgleduje po kakšnih koralih. Občasni prebliski v stilu Rozenkranca in Gildensterna, seveda povsem ustrezajoči teoriji klasicistične drame, so (kot najbrž tudi tedaj, v klasicizmu) namenjeni poživitvi mestoma že kar precej umirjenega dogajanja, bolje rečeno pogovarjanja. Režiser se je prav dobro zavedal, da je otroke sicer treba vzgajati z umetniško dovršeno odrsko postavitvijo, obenem pa tudi zabavati s kakšno na pravem mestu vstavljeno gesto ali neprimerno besedo, ki si ju lutka pač lahko privošči, igralec pa ne.

Minimalistična in zato zelo prepričljiva je poleg scene tudi likovna podoba lutk: pripadniki treh dvorov so enotno odeli vsak v svojo barvo, nedolžna princesa je bela, izstopa le medved, dejansko osrednja figura dogajanja. In če je Zlata ptica, kot je navedeno v gledališkem listu, pravljica o učlovečenju, je največji človek v njej dejansko – zver.